

Mening om en anden Maade at tage Sagen paa, som her er udtalt, maa man være glad ved at finde en Afgjørelsesmaade, hvorved de forskjellige Betragtninger af det Stridsspørgsmaal, der dengang laa for, have kunnet føle sig tilfredsstillende. Jeg finder ogsaa, at den Maade, hvorpaa Paragrafen nu er opført, og hvorefter Indtægterne og Udgifterne ere anførte med en tilsvarende Sum ved de Konti, hvor de høre hen, er en Forbedring. Saaledes som Folkethinget tidligere havde meent, at Sagen maatte ordnes, var, som bekendt, at man som en Slutningsparagraf til enhver Lov, som medførte Udgifter, indsatte: „Disse Udgifter bevilges for det paafølgende Finantsaar“; der skulde ikke anføres nogen Sum, idet man blot indsatte Bevillingen, og paastod da fra dette Things Side, at Loven var en Finantslov eller en Deel af Finantsloven. Jeg finder nu, at ligesaafuldt som en saadan Paragraf gjorde den paagjældende Lov til en Finantslov, ligesaafuldt maa man kunne sige, at denne § 14 gjør de deri nævnte Love til Finantslove — og efter den Affattelse, den ærede Minister for Kongerigets særlige Finantser har foreslaaet, finder jeg den, som sagt, fuldkomnere og bedre, end den har været tidligere. Idet vi altsaa meget villigt kunne indrømme, at det er en lidt forunderlig Paragraf, saa finder jeg dog, dersom man ikke i Fremtiden maatte kunne enes om noget Bedre, at man maa erkjende, at det efter Omstændighederne er den bedste Maade, hvorpaa Spørgsmaalet nu kan afgjøres, og dermed mener jeg, at man maa slaae sig til No.

Tscherning: Jeg vilde have ønsket, at det havde været det andet Thing, der havde indført Paragrafen; thi da vare vi komne til at tage den ved en Art Tvang; det er behageligt at vide, naar man maa underordne sig svære Betingelser, at man finder sig nødt dertil. Jeg slutter mig ganske til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Jacobsen) har sagt; min Mening har været akkurat den samme. Naar jeg betaler en Gjæld for en Mand, tror jeg, at jeg i det Væsentlige kommer til at gjøre ham en Gave; men under enhver Omstændighed er det, den ærede

Rigsdagsmand har sagt, smukkere udtrykt. Jeg vilde ønske, at jeg kunde udtrykke det saa smukt, da det er mig kjærst paa en saa smuk Maade som muligt at komme bort fra disse 700 Rd.

Bille: Jeg ønsker at konstatere, at den mærkværdige Være angaaende den Maade, paa hvilken alle mulige Love skulle gjøres til „Finantslove“, idag har modtaget en ganske ny Tilfætning, idet den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har villet, at alle Love, som kræve Udgifter, skulle sendes til Finantsudvalget og der have hæftet til deres Text en Bevillingsparagraf, som skal berettigede til Udbetaling. Denne nyeste Være gaaer altsaa ud paa, at Finantsudvalget tillige skal fungere som et Slags Anvisningskontor eller som et Stykke af en Regnskabsret. Denne nyeste Udvikelse af Væren bringer mig til at gjentage, hvad jeg alt ifjor har udtalt om, at § 14, som den foreligger, er en aldeles uhensigtsmæssig, ufornuftig og uforstandig Paragraf i en Finantslov. Som den foreligger i Forslaget fra den ærede Minister for Kongerigets særlige Finantser er den noget bedre, end som Udvalget har formuleret den; men den er i sig selv urimelig og unaturlig, og jeg skal derfor stemme imod den.

J. A. Hansen: Imod den ærede sidste Talers Betragtning skal jeg ikke opstille Noget. Jeg vil kun bemærke, at Landstinget har en ligesaa stor Andeel i denne Paragrafs Indfættelse i Finantsloven som Folkethinget; thi den fremkom ved et Fællesudvalg, der var sammensat af ligemange Medlemmer fra ethvert Thing, og dette Udvalg blev enigt om at foreslaae at afgjøre Sagen paa denne Maade. Det er altsaa hverken det ene eller det andet Thing, der har sat Paragrafen ind, men den hele Rigsdag.

Tscherning: Jeg har ikke sagt, at Lovene skulle sendes til Finantsudvalget, men jeg har sagt, at de færdige Love skulde komme her og da behandles som Finantslove, som jeg formoder komme til et Finantsudvalg, der gjerne kunde være et andet end det, der har været nedsat om den almindelige Finantslov. Kort sagt, min Mening er, at ingen Lov kunde komme til